

faa ny Lov, og Motiverne til Lovforslaget svare med den Oplysning, at det er under Hensyn til Ønster, der i Rigsdagssamlingen 1895—96 forelaa om, at denne Revision maatte finde Sted paa et tidligere Tidspunkt end oprindelig paatænt. Jeg skal dertil bemærke med en Vending, som jeg har optaget fra Folketinget efter en af Folketingets behændigste Talere: — jeg har med Forsæt søgt min Rilde der for at finde en Forhandlingsmaade over for den højtærede Minister, som jeg antog kunde være ham behagelig — at jeg tror, at jeg kunde blive enig med den højtærede Minister om, at hans Bemærkninger væsentlig have Gyldighed, naar man antager, at Sagen hænger sammen paa den Maade, som jeg skal have den Være her at skildre i Korthed. Strafs ved Begyndelsen af sidste Rigsdagsamling blev der indbragt i Folketinget et Andragende fra en Klasse af Statsjernbanearbejdere om Lønningsforbedring. Forslaget blev indbragt af et Medlem af Flertallet i Folketinget, et Medlem af den ene af Flertallets Grupper, og det gav naturligvis Anledning til, at Foreren for denne Gruppe straks ved 1ste Behandling af Finansloven tog Anledning til at udtale sig velvillig om dette Forslag ud fra ganske almindelige humane Principper; men det fremtalde naturligvis ogsaa straks en Indsriden fra den socialdemokratiske Gruppens Side, hvis Talsmand udtrykte for det første dette, at hans Gruppe havde Prioritet i den Tanke, der laa til Grund for Andragendet, idet det tidligere havde indbragt Andragender af den samme Art, og han udtalte navnlig den Bestyldning mod den dalevende Trafikminister, at Ministeren ved Lovforslagets Tilblivelse i 1892 havde givet Løfter om en Forbedring af Stillingen for disse og for nogle andre Kategorier af Statsarbejdere, hvilket Løfte ikke skulde være blevet opfyldt, og det var det, han bebrejdede Ministeren. Ministeren kom naturligvis frem med et Tilsvær, afviste Bestyldningen, stillede sig i alle Tilfælde ret kraftigt over for Andragendet, væsentlig ud fra tre Synspunkter: at han ikke havde givet Løfte, men tværtimod følt sig bunden ved Loven af 12te April 1892 og maatte gennemføre den, til dens Revision indtraadte, at det var mod god Praksis, at Statsfunktionærer indbragte Andragender i Rigsdagen, uden at have indbragt dem først gennem deres overordnede, og endelig: at der var den væsentlige Vanskelighed ved at efterkomme det Andragende, at det vilde involvere andre Forandringer i Statsbanearbejdere, idet andre Klasser af Statsbanearbejdere derved let vilde kunne

blive forfordelte. Det var, hvad der stete ved Finanslovens 1ste Behandling, men allerede ved 3dje Behandling havde Trafikministeren stiftet Standpunkt, hvad enten det skred sig fra hans gode Hjerte eller fra en Følelse af, at han maatte have givet et Løfte, eller maatte fra begge Dele. Det kan saa let tænkes, at man i de Tider, da Loven af 1892 blev til, og hvor den vedkommende Minister var en meget agtet Arbejder i Forligets Binaagar, er kommen til at give Løfter, som det har været vanskeligt senere at opfylde. Noe er det: Ved 3dje Behandling stillede Ministeren Forslag om, at der paa Finansloven skulde optages en Vending, der indrømmede visse Kategorier af Statsbanearbejdere en Lønningsforøgelse, og den blev altsaa gennemført i Folketinget. Det er saa langt fra, at den her i Landstinget mødte Tilslutning eller mødte nogen Begejstring, at jeg snarere med Berettigelse kan sige, at man her stillede sig ikke lidet skeptisk over for Sagen, idet man ganske delte de Synspunkter, som Ministeren netop oprindelig fremsførte mod Andragendet, og Landstinget søgte sig vist kun bundet til overhovedet at gaa med paa denne Foranstaltning, fordi den Stilling vilde være uholdbar at modsætte sig en Vending paa Finansloven, som i Folketinget var indbragt af en Minister og havde fundet Tilslutning fra alle Partier. Men altsaa: Ministeren stillede dette Vendingensforslag og fik det gennemført i Folketinget; her i Landstinget vandt det den betingede Tilslutning, at man stemte for det eller ikke stemte imod det, og det blev altsaa gennemført. Men nu siger det foreliggende Lovforslags Motiver, at det er under Hensyn til Ønster i Rigsdagsamlingen 1895—96, at det allerede fremkommer nu. Da jeg nu har oplyst, hvordan det forholder sig med disse Ønster, tror jeg mig berettiget til at sige, at det er ikke meget bevendt med de Ønster, der ere fremkomne. Navnlig kan jeg oplyse det gennem Udtalelser fra Ordføreren for Finansudvalget i Folketinget — Folketingstidenden for 1895—96, Sp. 4246 — som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal tillade mig at oplæse: „Minister har endvidere bebudet, at den Revision, hvorom der ifølge Statsbanedriftsloven af 1892 skal fremsættes Forslag for Rigsdagen i 1897, eventuelt vil kunne blive fremsat af ham allerede i 1896.“ Det vil altsaa sige, at Ordføreren oplyser, at Ministeren har ganske selvstændig udtalt, at han agtede at fremsætte Forslag til Revision allerede i 1896 i Stedet for 1897, og det fremgaar tydeligt af Ordføreren's hele Tale, at det er selvstændigt fra Ministerens Side,